

-ПОГЛЕД У ПАКАО-

- прилог за истину о
злочину у Вранићу

Аутор текста: Владан Панчић

Дваестог децембра, четрдесет треће,
на крвав задатак, једна руља креће!
То су били четници, Посавске бригаде,
регуларна војска, Авалске команде!
Из Јасенка села, од Томе Стапчића,
кренули су с вечери, путем до Вранића!
Добили су задатак, клати без милости,
будите Вранићу, ви последњи гости!
Ево стиска смрти, сви су они криви,
нико од њих ноћас, не сме да преживи!
Комунисти морају, ноћас да се сатру,
гасите им вечерас, огњиште и ватру!
Наређење имате, уби све што дише,
Вранић мора сутра, на крв да мирнше!
Кренули су кољаша, од куће до куће,
невин народ клати, све до пред спагуће!
Од тада је прошло, деценија седам,
ја у спомен соби, жуте слике гледам!
Године пролазе, ал су ране свеже,
гледам наше страдале, срце ми се стеже!
Ево мене ту сам, гледам мила лица,
ребали су бити, моја породица!
Суза креће сама, док пред њима стојим,
дошао сам опет, ране да им бројим!
Гледам очи миле, невиног детета,
није дочекао, ногом да прошега!
Једва да је знао, мајку да потражи,
када су му отели, тај осмех најдражи!
Ја сам тебе Љубо, треба звати чичом,
да ти мене будиш, бајковитом причом!
А сад стојим овде, већ ми коса седа,
сад ти мене Љубо, можеш звати деда!
Не дадоше силни, да дочекаш младост,
да осетиш живот, и срећу и радост!

Да дочекаш своје, синове и кћери,
тек започет живот, прекодоше звери!
Кренули су бесни, да кољу све редом,
Милојку заклаше, са сопственим чедом!
У другоме стању, Милојка је била,
негде у априлу, опет би родила!
Убили су мајку, и у њојзи чедо,
ни сунца, ни дана, није ни угледо!
Једанаеста жртва у Паутића кући,
нерођено дете, срце ће ми пући!
Љубу из колевке, у вис су бацали,
и на оштре каме, дете дочекали!
Дете у колевци, одсечене главе,
болесници умни, ко победу славе!
Шта је за њих свето, кад колевка није?
Зар и из ње треба, дечја крв да лије?
Убили су радост, смисао живота,
дал су знали јадни, шта је то лепота?
Острашћена руља, дошла народ клати,
покушава Стева, разум да им врати!
Ја сам децо моја, на Солуну био,
три сам своја брата, тамо изгубио!
Сам сам дошо кући, да сачувам децу
да се молим опет, нашем милом свецу!
Да заради^{за} децу, да бар хлеба има,
да заменим свима, и оца и сина!
Зар је мало било, несреће и јада,
па сопствени народ, ви кољете сада?!
Оставите чељад, нек остану жовни,
ево нас старијих, ако смо шта криви!
Оставите децу, ако бога знате,
ако част, образ и душу, ви своју имате!
Ако Срби јесте, очинџет вам вида,
имате ли образа, и срама и стида?
Немој да Вас памте, по злу и несрећи,
од сопственог греха, нећете утећи!
Узалуд је Стева, молио целате,
они молбе његове, не могу да схвате!
Свака војска ратује, на бојnome пољу,
а они су дошли, народ свој да кољу!
Стари деда Јоца, деведесет скоро,
ходао је тешко, лагано и споро!
Добро вече синоваци, чија војска ви сте?
Не питај нас матори, буди комунисте!

Комунисти нисмо, овде народ спава,
то Вам децо гарантује, ова седа глава!
Не грешите душу, ми смо народ исти,
није тачно стари, ви сте комунисти!
Вранић хоће борбу, одред на Космају,
у Дражину војску, синове не дају!
Мислили сте неће, нико то да сазна,
ово вам је одговор, и ово је казна!
Ми смо војска Дражина, и нашега краља,
ко са нама неће, неће да му ваља!
Авалски је корпус, посавска бригада,
Света, Коста и Зека, командују сада!
Наређење имамо и спискове смрти,
партизанске јатаке, морамо сатрти!
Памти деда Јоца, ратове и муку,
шта се ово збива, Срби, Србе туку!?
Ако бог је исти и мени и Вама,
не желим да живим, нег ме крије тама!
Не желим да гледам, овај злочин луди,
ви проклетни били, бог нека Вам суди!
Ви сте брука Србије, ви сте људско смеће,
нико Вам никада, опростити неће!
Хтеде деда Јоца, још нешто да каже,
прекида га јаук, неко запомаже!
Заклаше му зликовци, и снају Милеву,
залуд речи трошиш, заклали су Стену!
Сломљен од бола, деда Јоца клону,
помоли се Богу, погледа икону!
Верова сам теби, молим ти се Боже,
казни ове изроде, не дај да се множе!
Ајде, јуначкино, гледа он целата,
паде деда Јоца, пререзаног врата!
Ето, то су били, монструми а људи,
дал су разум имали, ил су били луди!
Како може неко, ко човеку слични,
да закоље дете, и тим да се дичи!
Како објаснити, деца целог света,
која је кривица, незнаног детета!
Драгомир је хтео, сина да освети,
отео је каму, од једне авети!
Кренуо је храбро, да до пушке дође,
нису дале звери, покрај њих да прође!
Удари га кама, у врат с обе стране,
није мого јадан, више да устане!

Гледао је свестан, ужас и пакао,
секли су га живог, није закукао!
Рекао је само, гледајући целата,
да победа није, кад убијеш брата!
Да се неће силити, главе наносити
и неће се потомци, с њима поносити!
Неће те задуго, ни ви бити живи,
ми страдамо невини, а ви ћете криви!
Резлика је велика, трагови остају,
ваш ће бити крвав, а наш сав у сјају!
Проклеће вас гробови, и крв проливена,
невиног народа, људи, деце, жена!
Севну кама крвника, Драгомир ућута,
исече га злотвор, од грла до скута!
А тек Вида мала, од шестнаест лета,
девојчица крхка у лицу детета!
Решила је храбро, браћу да заштити,
својим телом малим, хтела их сакрити!
Три пута је скакала, и лампу гасила,
да би браћу своју, од смрти спасила!
Једном име Брана, а другоме Света,
Брана имо десет, Света седам лета!
Молвила је сеја, нек остану живи,
они су још деца, ништа нису криви!
Не помажу молбе, ни сузе ни крици,
ништа то не значи, крвнику убици!
Заклани су браћу и Милену мајку,
Јовићу супругу а Стевину снајку!
Да би свако наше, поколење знало,
осамнаест је рана, на Види остало!
Бранила је браћу, док је снаге било,
мртву браћу тело, њено је покрило!
Сутрадан је мајка, ране пребројала,
и сузама својим, сваку је ограла!
Утиснуше вапаји, јауци и крици,
сад плачкају ствари, Драгови војници!
Газе преко лешева, што на поду леже,
пију вино отето, смеју се и реже!
Колко их је било, припутита неко,
десеторо кажу, командир је реко!
Док се крв још слива, и лешеве хладе,
банда жури даље, злочин да ураде!
Четрнаест су породица, те ноћи поклани,
у злочину својем, срамно ужашани!

Шесет осам живота, уташено лежи,
Историја не памти, неки злочин тежи!
Шесет осам сандука, шесет осам рака,
правила је родбина, од јутра до мрака!
Три дана су људи, гробове копали,
збуњени од страха, кријући плакали!
Пропаст, ужас, пакао, чујеш са свих страна,
три дана је људи, трајала сахрана!
Још једна срамота, и још једна брука,
збранили зликовци, да родбина кука!
Колко треба мржње, да се сиђе с ума,
како човек постане, монструм без разума!
Од кад свет постоји, никад било није,
да брат, брату жели, децу да убије!
Да ли могу људи, такво зло да праве,
а онда да певају, и победу славе!
Испекли су вола, из Илџа куће,
сачекаше пијани и треће свануће!
Шенгуче и пију, и печење једу,
да награду приме чекају у реду!
У Дражевцу славе, без срама и стида,
Вранић броји мртве, своје ране пида!
Проклеће их сузе, јауци и ране,
неће они дочекати, своје срећне дане!
Образ, част и душу, кад изгуби човек,
памтиће га по злу, заувек и довек!
И док свет постоји, и природа дише,
њихова ће стаза, на крв да мирише!
Ја и даље стојим, испред десет слика,
гледам своје претке, десет мученика!
Одговоре тражим, док пред њима стојим,
како да објасним, унутрима мојим!
Како да објасним, то зло и несрећу,
можда и умрећу, ал' сазнати нећу!
Зашто је страдало, шесет осам људи,
шта су били криви, и ко их осуди!
Старице, жене, децу, четници су клали,
ком су то ђаволу, своју душу дали!
За вечна времена, злочинци ће бити,
нико нема право, њима опростити!
Ове моје речи, нек читају људи,
не дајте да мржња, о животу суди!
Ко у срцу мржњу, успе да утаси,
човечанство цело, може он да спаси!

Ko poklana sebe i ljubav daruje,
njegovom ће срицу, срећа да царује!
Нек лепота најлепше, осећаје буди,
доброта је основа, да будемо људи!